

”Gud har bevarat mig, herre, alltsedan jag var i er tjänst. Det har icke gått någon nöd på mig, men nog är det längesedan jag uppgav hoppet att någonsin få återse er.”

”Hur kunde du veta att jag just i dag skulle komma roende utför floden?”

”Ack, det är snart en månad sedan ett rykte nådde min hydda vid Jangi-köl att ni äntligen hade återvänt till Korla och sedan dess har jag inte unnat mig någon ro förrän jag träffat er. Då vi skildes i Kaschgar för 32 år sedan lovade ni att en gång komma tillbaka till oss. Vi väntade och väntade och ni kom aldrig. Många av era tjänare från den tiden äro döda, men några leva ännu. Och nu är jag lycklig över att min önskan äntligen blivit uppfylld.”

I november 1899 hade denne Ördek blivit anställd i min tjänst då jag med färjan drev utför den mäktiga Tarimfloden och kort därefter fastnade i vinterisen. Han var också en av de fyra män, vilka deltog i korsandet av Taklamakanöknen mellan Jangi-köl och Tattran vid Tjertjen-daria. I nyårsnatten den 31 december 1899—1 januari 1900 satt han med mig och sina tre kamrater kring vår lilla lägereld i hjärtat av den stora öknen.

Och i vår betydelsefulla vandring genom Kumdarias då sedan 1600 år torra bädd deltog han likaledes — i mars 1900. Vid upptäckten av Lou-lans ruiner den 28 mars samma år spelade han en ärorik roll. Ty då han och en av kosackerna gingo i förväg för att lotsa kamelerna genom de bekvämaste passagera var